

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΤΗΣ ΑΝΗΚΕΙ.
ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ Ή ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ...

Α. Λ. ΤΖΑΚΣΟΝ

NEW YORK TIMES BEST SELLER

ΑΓΓΙΞΕ ΜΕ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

ΤΡΙΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: COME TO ME RECKLESSLY
Από τις Εκδόσεις New American Library, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άγγιξέ με
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: A. L. Jackson
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Anthony Ramondo
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ραλλού Ρουχωτά

© A. L. Jackson, 2015

This edition published by arrangement with New American Library, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: FMB Photo/The Image Bank/Getty Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-41-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-42-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ
Τ.Θ. 520 81
Τ.Κ. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής
Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr
e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS
P.O. Box 520 81
144 10, Metamorfossi, Greece
Tel.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr
e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Α.Λ. ΤΖΑΚΣΟΝ

ΑΓΓΙΞΕ ΜΕ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

ΤΡΙΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

*Μετάφραση:
Αναστασία Δελιγιάννη*

Ν' αγαπάς και να πιστεύεις

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λίγα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο πονούν όσο μια τσακισμένη καρδιά.

Είναι φυσικό.

Έντονο.

Αληθινό.

Δεν έχει σημασία από ποια σκοπιά το τέμνεις, το αναλύεις ή προσπαθείς να βγάλεις αποτέλεσμα: πάντα καταλήγεις στο ίδιο συμπέρασμα. Το χειρότερο είναι πως δεν υπάρχει αντίδοτο γι' αυτό το βάσανο.

Λένε πως ο χρόνος γιατρεύει τα πάντα.

Εγώ λέω πως είναι ψεύτες.

Ίσως ο χρόνος να αμβλύνει, να θάβει τον πόνο κάτω απ' όλες τις καινούργιες αναμνήσεις που φτιάχνουμε, να τον παραχώνει κάτω απ' τις φροντίδες και τις χαρές και τις καινούργιες εμπειρίες που η ζωή συσσωρεύει με τα χρόνια.

Τι γίνεται όμως με την τσακισμένη καρδιά;

Αυτή βρίσκεται πάντα εκεί, περιμένοντας: έτοιμη να σε διαλύσει σαν πέσεις πάνω σε μια τυχαία, απρόσμενη σκέψη.

Όμως τίποτε δε με είχε προετοιμάσει γι' αυτό: Πώς θα ένιωθα σαν σήκωνα το κεφάλι μου και τον έβλεπα να στέκεται μερικά εκατοστά μακριά μου;

Απ' την πρώτη στιγμή που γνωριστήκαμε, πάντα είχε τη

δύναμη να κάνει τα γόνατά μου να κόβονται. Θα έπρεπε να είχα καταλάβει πως αυτή η επιρροή που ασκούσε πάνω μου ποτέ δε θα μειωνόταν, ούτε θα ξεθώριαζε.

Θα έπρεπε να είχα καταλάβει πως μόνο θα δυνάμωνε.

Ίσως θα έπρεπε να το είχα βάλει στα πόδια.

Όμως, κάπου βαθιά μέσα μου ήξερα πως ποτέ δε θα με άφηγε να πάω μακριά.

ΕΝΑ

Σαμάνθα

Το τηλέφωνό μου χτύπησε μ' αυτόν τον ιδιαίτερο ήχο που είχα αποθηκεύσει μόνο για τον αδερφό μου, τον Στιούαρτ. Άρχισα να ψάχνω μες στην τσάντα μου, ενώ κατέβαινα τους διαδρόμους του πολυκαταστήματος Target. Δεν κατάφερα να ελέγξω στο ελάχιστο το χαμόγελο που απλώθηκε πλατύ στο πρόσωπό μου. Δεν μπορούσα να το σταματήσω. Το να του μιλάω –πολύ περισσότερο να τον βλέπω– ήταν πάντα ό,τι καλύτερο μπορούσε να μου συμβεί μες στη μέρα μου.

Σέροντας τον αντίχειρά μου πάνω στην οθόνη πάτησα το εικονίδιο για ν' ανοίξω το μήνυμά του. Ποτέ δεν είχα ξαναχρησιμοποιήσει αυτή την εφαρμογή, μέχρι τη στιγμή που με έπεισε πως έπρεπε να τη βάλω, κοροϊδεύοντάς με πως ζούσα στη λίθινη εποχή, που γι' αυτόν σίγουρα ήταν κάπου το 2011. Εγώ όμως δεν μπορούσα ν' αρχίσω να παρακολουθώ όλες τις ηλεκτρονικές καινοτομίες που αυτόν τον ξετρέλαιναν.

Κράτησα το δάχτυλό μου πάνω στο νέο αδιάβαστο μήνυμα που είχε έρθει στο Snapchat απ' τον gamelover745.

Μια φωτογραφία εμφανίστηκε στην οθόνη: το πρόσωπό του να μορφάζει με την πιο ηλίθια έκφραση που μπορούσε να πάρει, με δυο μολύβια να κρέμονται απ' τα ρουθούνια του καθώς μου γύμνωνε τα δόντια του. Έπνιξα ένα γελάκι. Η χαρά που ένιωθα κάθε φορά που έβλεπα το πρόσωπό του, καθώς ενω-

νόταν με τον πόνο που σούβλιζε το στήθος μου, με συγκλόνιζε.

Βιάστηκα να θάψω αυτό το συναίσθημα. Μου έλεγε πως δεν άντεχε να με βλέπει να τον κοιτάζω ή να τον σκέφτομαι με συμπόνια. Έπρεπε να το σεβαστώ αυτό. Ήταν τόσο πιο γενναίος από μένα! Εγώ, βλέποντάς τον άρρωστο, ένιωθα εντελώς ανήμπορη.

Πίεσα τον εαυτό μου να μην εστιάσει στο φαλακρό του κεφάλι και στο γλωμό του δέρμα, αλλά να επικεντρωθεί στα παιχνίδια τούτου του ζωηρού αγοριού. Το μικρό χρονόμετρο με προειδοποίησε πως είχα μόνο πέντε δευτερόλεπτα ακόμη να κρατήσω ανοιχτή αυτή τη φωτογραφία: έτσι, στα πεταχτά, διάβασα τα ορνιθοσκαλίσματα πάνω στη φωτογραφία.

Είμαι σέξι και το ξέρω!

Γελώντας σιγανά, κούνησα το κεφάλι μου και δε δίστασα στιγμή να σηκώσω το κινητό μου πάνω απ' το κεφάλι μου και να βγάλω μια φωτογραφία τον εαυτό μου. Προσπαθώντας να πάρω την πιο χαζή έκφρασή μου, αλληθώρισα, κι έβγαλα τη γλώσσα μου στο πλάι.

Μπορεί οι άνθρωποι που κινούνταν γύρω μου στη μέση του γεμάτου με κόσμο καταστήματος να σκέφτονταν πως είχα τρελαθεί ή υπέφερα από κάποιου είδους παραληρητικό ναρκισσισμό, όμως κατά βάθος δε μ' ένοιαζε διόλου. Θα έκανα τα πάντα για να τον δω να χαμογελάει.

Πάτησα το κουμπί για να μπορώ να γράψω πάνω στη φωτογραφία.

Σ' αγαπώ, χαζούλιακα.

Πάτησα το «αποστολή».

Λίγα δευτερόλεπτα πιο μετά το τηλέφωνό μου χτύπησε ξανά. Πάτησα το κουμπί για να λάβω το μήνυμά του. Αυτή τη φορά απλώς χαμογελούσε με το αιώνιο χαμόγελό του κι έτσι όπως καθόταν σταυροπόδι στη μέση του κρεβατιού του, ακτινοβολώντας ομορφιά και θετικότητα, αυτή η θλίψη με χτύπησε ξανά, πιο δυνατά όμως.

Κι εγώ σ' αγαπώ, είχε γράψει πάνω στη φωτογραφία.

Αφήνοντας τον διαθέσιμο χρόνο να εκπνεύσει, έσφιξα γερό το κινητό μου κι απόλαυσα το μήνυμά του όλα αυτά τα δέκα δευτερόλεπτα που είχα στη διάθεσή μου, πριν τελειώσει ο χρόνος του Snap. Μετά η οθόνη ήταν κενή. Δάγκωσα τα χείλη μου και βλεφάρισα να διώξω τα δάκρυά μου.

Μη, προειδοποίησα τον εαυτό μου, ξέροντας πόσο γρήγορα θα μπορούσα να γλιστρήσω στην απόγνωση, σε μια ανησυχία που δε θα μπορούσα να ελέγξω και που θα κηλίδωνε τον πολύτιμο χρόνο που είχα να μοιραστώ μαζί του.

Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, για να καθαρίσω από κάθε αρνητικό συναίσθημα, πέταξα το κινητό μου ξανά στην τσάντα μου κι έπιασα να τριγυρίζω στο τμήμα των καλλυντικών χαζολογώντας με τις σκιές ματιών και τα λιπ γκλος. Πέταξα ένα διαφανές λιπ γκλος μέσα στο καροτσάκι μου και μετά τράβηξα για τον διάδρομο με τα σαμπουάν.

Ήταν ολοφάνερο πως δε βιαζόμουν να γυρίσω σπίτι. Ήταν λυπηρό και αξιοθρήνητο, όμως να με, εγώ, στα είκοσι τρία μου, να περνά το βράδυ της Παρασκευής μέσα στο Target.

Ο Μπεν μου είχε στείλει πιο νωρίς ένα μήνυμα λέγοντάς μου πως θα έβγαινε για να πιει καμιά μπίρα με τους φίλους του και να μην τον περιμένω. Όλων των ειδών τα προειδοποιητικά κουδούνια άρχισαν να χτυπούν μες στο μυαλό μου όταν κατάλαβα πως το ότι με άφηνε μόνη τη νύχτα με γέμιζε μόνο με μια απίστευτη ανακούφιση. Η καρδιά μου σφίχτηκε όταν το συνειδητοποίησα αυτό, γιατί ο Μπεν πάντα είχε σταθεί καλός μαζί μου: ήταν πάντα στο πλάι μου όποτε ήμουν τσακισμένη και χρειάζομουν κάποιον να μαζέψει τα κομμάτια μου, να με κάνει να χαμογελάω τη στιγμή που πίστευα πως δε θα το κατόρθωνα ποτέ ξανά.

Όμως, από τη σχέση μου μαζί του πάντα κάτι έλειπε. Κάτι σημαντικό.

Η φλόγα.

Αυτή η σπίθα που σε φωτίζει ξαφνικά όταν αυτός ο ένας μπαίνει μες στο δωμάτιο. Αυτόν τον έναν, που δεν μπορεί να βγει απ' το μυαλό σου, είτε τον ξέρεις όλη σου τη ζωή, είτε μόλις έπεσες τυχαία πάνω του.

Ήταν λάθος που επιθυμούσα κάτι τέτοιο και για μένα;

Ίσως να ήμουν ικανοποιημένη με τον Μπεν αν δεν είχα νιώσει ποτέ αυτή τη φλόγα. Αν δεν είχα γνωρίσει ποτέ τι σημαίνει να χρειάζεσαι και να ποθείς.

Όμως, εγώ το είχα γνωρίσει. Ήταν ένα είδος φωτιάς που λυσομανούσε και μ' έτρωγε, που έκαιγε μέσα μου μέχρι που δεν άφησε τίποτε πίσω της παρά στάχτες. Πίστεψα πως αυτός ο έρωτας με είχε καταστρέψει, μέχρι που ήρθε ο Μπεν και μ' έκλεισε μέσα στην πρόθυμη αγκαλιά του.

Με είχε φροντίσει, κάτι που δεν το έπαιρνα επιπόλαια. Το σεβόμουν και το τιμούσα με τον ίδιο τρόπο που ο Μπεν σεβάστηκε και τίμησε εμένα.

Έτσι, μπορεί ποτέ να μην ήμουν η ίδια, ή να μην ένιωθα ξανά το ίδιο αφότου εκείνος κατέστρεψε κάτι μέσα μου, όμως είχα επιζήσει, και πίεσα τον εαυτό μου να βρει ικανοποίηση σ' αυτό, γιατί ήθελα να με κάνει δυνατότερη, κι όχι αδύναμη κι ευάλωτη.

Πέταξα μες στο καροτσάκι ένα σαμπουάν που δεν το χρειαζόμουν, όμως μύριζε υπέροχα, σαν βανίλια και γλυκά λουλούδια, και σήμερα δεν είχα όρεξη ν' αναρωτηθώ για τα κίνητρό μου. Αντίθετα, πέταξα μαζί κι ένα αφρόλουτρο, για ισορροπία. Σπάνια καλόπιανα τον εαυτό μου, μα τώρα θεώρησα πως το άξιζα. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια είχα ξεσκιστεί στη δουλειά στο πολιτειακό πανεπιστήμιο της Αριζόνα, όπου σπούδαζα για να γίνω δασκάλα· και τελικά, πριν από έναν μήνα είχα πιάσει την πρώτη μου κανονική δουλειά.

Ακτινοβολούσα από περηφάνια. Όχι αλαζονικά. Ήμουν απλώς... ευτυχισμένη. Ευτυχισμένη για ό,τι είχα καταφέρει.

Δάγκωσα το μέσα του χειλιού μου βάζοντας τα δυνατά μου

να συγκρατήσω το γελοίο χαμόγελο που ένιωθα να σχηματίζει το στόμα μου.

Επιτέλους... επιτέλους! Είχα καταφέρει κάτι εντελώς μόνη μου.

Ο Μπεν ήταν πάντα αυτός που με φρόντιζε. Όμως, είχε επίσης την κακή συνήθεια να κορορεύεται γι' αυτό. Λες και χωρίς αυτόν η ζωή μου θα καταστρεφόταν.

Αργά άρχισα να κατευθύνομαι προς τα ταμεία. Έπρεπε να φύγω από δω μέσα πριν ξοδέψω κι αυτά τα λίγα που είχα στον λογαριασμό μου με όλες αυτές τις σπατάλες μου.

Σήκωσα ψηλά τα μάτια μου, τάχα αγανακτισμένη με τον εαυτό μου κι έπνιξα το κοροϊδευτικό γέλιο που ήταν έτοιμο να ξεπηδήσει απ' τον λαιμό μου.

Ναι, ζήσε έντονα και γλέντα με την καρδιά σου.

Η ζωή μου ήταν τόσο συναρπαστική όσο και το μπίνγκο που έπαιζαν κάθε Παρασκευή στο γηροκομείο λίγο πιο κάτω.

Αλλά, πάλι, τουλάχιστον τα μαλλιά μου θα μύριζαν ωραία και τα χείλη μου θα είχαν ακόμη πιο ωραία γεύση.

Κοίταξα εξεταστικά τα ταμεία ψάχνοντας να βρω τη μικρότερη ουρά, όταν το βλέμμα μου καρφώθηκε πάνω σ' ένα πρόσωπο που μου ήταν απίστευτα οικείο· κι όμως δεν μπορούσα να θυμηθώ από πού. Η περιέργεια με έτρωγε και ανακάλυψα πως δεν μπορούσα να τραβήξω τα μάτια μου από πάνω της.

Στεκόταν μπροστά απ' το καρότσι της και κοιτούσε πίσω της, ψάχνοντας ολοφάνερα κάποιον.

Την κοίταξα απροκάλυπτα με γερμένο το κεφάλι μου στο πλάι, προσπαθώντας να θυμηθώ από πού ήξερα αυτά τα εντυπωσιακά πράσινα μάτια και τα μακριά μαύρα μαλλιά. Ήταν τόσο υπέροχη, που θα μπορούσε να κάνει το κάθε σούπερ μοντέλο να ντρέπεται, όμως το χαμόγελό της ήταν όλο καταδεκτικότητα.

Σταμάτησα λίγο πιο μπροστά της, και μόλις η ματιά της έπεσε πάνω μου, ένα ζεστό χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη

της. Την προσοχή μου τράβηξε το παιδικό καρεκλάκι αυτοκινητήτου που ήταν κρεμασμένο απ' το καρότσι, και μετά πάλι το πρόσωπό της. Το στομάχι μου δέθηκε κόμπος όταν ξαφνικά συνειδητοποίησα από πού την ήξερα: ένιωσα τον λαιμό μου να ξεραίνεται όταν το όνομά της σχηματίστηκε μέσα στο κεφάλι μου, πριν το νιώσω πάνω στη γλώσσα μου.

«Άλι Μουρ;» κατάφερα μόνο να ρωτήσω, δειλά κι αβέβαια. Όμως ήμουν σίγουρη πως ήταν αυτή. Δεν είχα κανέναν δισταγμό, καμιά αμφιβολία.

Γι' αυτό που δεν ήμουν σίγουρη ήταν αν θα έπρεπε να σταθώ και να της μιλήσω. Η καρδιά μου ήδη χτυπούσε μ' ένα εκατομμύριο χτύπους το λεπτό, μια αφηνιασμένη προειδοποίηση που συντάραζε το κορμί μου και που φώναζε στα πόδια μου πως έπρεπε να φύγω, και μάλιστα αμέσως.

Εντούτοις, δεν μπορούσα να κουνηθώ. Τα σύντομα κύματα θλίψης ήταν κάτι που γνώριζα καλά, το αντιμετώπιζα με τον Στιούαρτ και με όλη τη στενοχώρια που η αρρώστια του έφερνε στη ζωή μου.

Όμως αυτό;

Το στήθος μου σφίχτηκε απ' τον πόνο που με πίεζε και με συντάραζε κι εγώ πάσχισα να ξαναβρω την ανάσα μου.

Θεέ μου, πόσο του έμοιαζε! Πάντα έβαζα τα δυνατά μου να τον κρατώ μακριά απ' τις σκέψεις μου, να θάβω βαθιά μέσα μου την ανάμνησή του· τόσο βαθιά, ώστε να μπορώ να προσποιούμαι πως τα είχα λησμονήσει όλα, ενώ στην πραγματικότητα όσα είχα μοιραστεί μαζί του ήταν απίστευτα ζωντανά.

Μόλις την είδα, όλα ήρθαν μεμιάς στο μυαλό μου.

Το πρόσωπό του.

Το άγγιγμά του.

Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου, προσπαθώντας να σταματήσω τις αναμνήσεις, όμως έτσι έγιναν λαμπρότερες.

Θεέ μου!

«Σαμάνθα Σουλτζ». Πρόφερε τ' όνομά μου σαν να της έδι-

νε κάποια ανακούφιση. Άπλωσε το χέρι της κι έπιασε το δικό μου. «Αχ, δεν το πιστεύω πως είσαι εσύ! Τι κάνεις;»

Είχα να τη δω χρόνια. Εφτά για την ακρίβεια. Ήταν μόλις δυο χρόνια μικρότερή μου, και πάντοτε ήταν ένα γλυκό κορίτσι. Γλυκό και έξυπνο. Διαφορετικό –με την καλή έννοια–, ήσυχο και ντροπαλό, αλλά και τολμηρό ταυτόχρονα. Πάντοτε τη συμπαθούσα κι ένα ανόητο μέρος του εαυτού μου είχε πιστέψει πως εκείνη θα ήταν μόνιμο κομμάτι της ζωής μου. Μάλλον κι αυτό το είχα θεωρήσει δεδομένο.

Όμως, αυτά συμβαίνουν όταν είσαι νέος κι άπειρος και πιστεύεις σε υποσχέσεις που τελικά αποδεικνύεται πως είχαν δοθεί επιπόλαια.

Ξεροκατάπια για να διώξω τον κόμπο απ' τον λαιμό μου και πίεσα τον εαυτό μου να μιλήσει.

«Είμαι καλά. Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω...»

Ήταν ένα μεγάλο ψέμα τυλιγμένο στο χειρότερο είδος αλήθειας.

Χαμήλωσα τα μάτια μου και το βλέμμα μου έπεσε στα διαμάντια που έλαμπαν στον παράμεσο του δεξιού της χεριού, έτσι όπως κρατούσε το χέρι μου και είδα μια μικρή άκρη ενός πολύπλοκου τατουάζ που ήταν υφασμένο κάτω απ' το δαχτυλίδι, σαν να είχε χαράξει πάνω στο δέρμα της μια παντοτινή υπόσχεση.

Ένα σωρό αντικρουόμενα συναισθήματα ξέσπασαν μέσα μου και θέλησα να κάνω ένα εκατομμύριο ερωτήσεις, που οι πιο επιτακτικές είχαν να κάνουν με το άδειο βρεφικό καρεκλάκι και το δαχτυλίδι της. Το μυαλό μου, μέσα σε μια δίνη από αναμνήσεις, προσπαθούσε, όσο μπορούσε, να φανταστεί τι είχε συμβεί σ' αυτά τα χρόνια που είχαν περάσει.

«Αχ, Θεέ μου! Έχεις παντρευτεί. Κι είσαι και μαμά!»

Κατάφερα να μιλήσω, όταν τελικά συνειδητοποίησα το προφανές· κι ένιωσα έξαφνα μια παράξενη ικανοποίηση βλέποντάς τη να έχει μεγαλώσει. Φαινόταν σχεδόν ανόητο να τη βλέπω έτσι, αν σκεφτεί κανείς πως ήταν μόλις δυο χρόνια μι-

κρότερή μου. Τώρα η διαφορά που είχαμε στην ηλικία δε φαινόταν σπουδαία. Όχι όπως τότε, όταν την έβλεπα σαν κοριτσάκι, εκατό χρόνια και χίλια μίλια πίσω μου. Τώρα έμοιαζε να μ' έχει ξεπεράσει.

Τα λόγια μου την έκαναν να λάμψει ολόκληρη. Σήκωσε το χέρι της για να μου δείξει το δαχτυλίδι που μόλις θαύμαζα και με φωνή απαλή και γεμάτη σεβασμό και δέος είπε: «Μπορείς να το πιστέψεις;» Γέλασε σιγανά. «Κάποιες μέρες δεν μπορώ να το πιστέψω ούτε εγώ η ίδια!»

Η ευτυχία που την πλημμύριζε ήταν τόσο φανερή, που δάγκωσα τα χείλη μου, καλωσορίζοντας τη χαρά που ένιωσα γι' αυτήν και καταπνίγοντας τη ζήλια που είχε συρθεί ύπουλα μες στην καρδιά μου. Ποτέ δε θα ευχόμουν να πάθει κάτι κακό η Άλι, ούτε επιθυμούσα να της κλέψω την ευτυχία της επειδή δεν ήμουν ευτυχισμένη εγώ. Δεν ήμουν ούτε κακιά ούτε άκαρδη. Όμως, βλέποντάς την έτσι, ήταν μια σκληρή υπενθύμιση αυτού που μου έλειπε.

Η ευτυχία.

Προσπάθησα να συγκρατήσω την πίκρα μου κι έψαξα να βρω μια δικαιολογία για να απομακρυνθώ, γιατί δεν ήθελα να νιώθω άλλο λύπηση για τον εαυτό μου, όταν στο πρόσωπο της Άλι άνοιξε το πιο ακτινοβόλο χαμόγελο που υπάρχει, καθώς την προσοχή της την τράβηξε κάτι πίσω μου. Δεν μπορούσα παρά ν' ακολουθήσω το βλέμμα της. Κοίταξα πάνω απ' τον ώμο μου.

Η έκπληξή μου όταν είδα την Άλι τόσο αλλαγμένη δε συγκρινόταν με τη ζάλη που μου έφερε η ταραχή μου σαν κατάλαβα ποιον κοίταζε.

Ο Τζάρεντ Χολτ ερχόταν με μεγάλα βήματα προς το μέρος μας.

Ένωσα να μου κόβονται τα γόνατα.

Ο άντρας ήταν ολόκληρος καλυμμένος με τατουάζ και κάθε πόντος του κορμιού του απέπνεε απειλή και σκληράδα. Όμως όλα αυτά δε με ξάφνιασαν, γιατί ήμουν μάρτυρας στην

τρελή καθοδική του πορεία. Όχι, ένα μέρος της έκπληξής μου ήταν πως ζούσε ακόμη.

Κρατούσε προστατευτικά στην αγκαλιά του μια αξιολάτρευτη μπεμπούλα και το μωρό κοιτούσε προς το μέρος μας καθώς μας πλησίαζαν. Μόλις είδε τη μαμά της άρχισε να κλοτσάει τα ποδαράκια της. Ένα απαλό χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπο του άντρα και το βλέμμα που καρφώθηκε πάνω στην Άλι ήταν γεμάτο θέρμη.

Η καρδιά μου βροντοχτυπούσε τρελά, ξέφρενα, και ο μικρός λυγμός που ανέβηκε στον λαιμό μου ήταν μαρτύριο. Κάποιος προσπαθούσε να παίξει ένα άρρωστο παιχνίδι μαζί μου κουνώντας μπρος στα μάτια μου όλα τα σπασμένα κομμάτια του παρελθόντος μου.

Απλώς έπρεπε να είναι ο Τζάρεντ.

Όχι, δεν ήταν αυτός υπεύθυνος για όλες τις επιλογές που εγώ ή ο Κρίστοφερ είχαμε κάνει. Όμως ήταν ο καταλύτης που είχε οδηγήσει στο χάος.

Το συγκλονιστικό αίσθημα που με συντάραξε ήταν σκληρό, κι ένα απελπισμένο «γιατί, Θεέ μου!» με πλημμύρισε. Πόσα βράδια δεν είχα ξαπλώσει χωρίς να μπορώ να κοιμηθώ, καθώς σκεφτόμουν τον Κρίστοφερ Μουρ κι αναρωτιόμουν πού να ήταν και τι άνθρωπος είχε γίνει. Και ξαφνικά, εδώ βρισκόταν ο κόσμος του, ο κόσμος μας, η αδερφή του κι ο κολλητός του, οι άνθρωποι που ήταν μαζί μας και μέρος αυτού που είχε χαρακτηρίσει εκείνα τα χρόνια: στέκονταν εμπρός μου, μες στο Target, μαζί με την μπέμπα τους.

Η Άλι θα πρέπει να ένιωσε τον πανικό μου. Απλώσε ξανά το χέρι της κι έσφιξε το δικό μου. «Θυμάσαι τον Τζάρεντ Χολτ, ε;» Φυσικά και ήξερε πως τον θυμόμουν. Η ματιά που ανταλλάξαν μιλούσε από μόνη της, μια ολόκληρη σιωπηλή συζήτηση μέσα σ' ένα και μόνο βλέμμα.

«Βέβαια», ψιθύρισα τραχιά.

«Σαμάνθα», είπε ο Τζάρεντ σαν να έκανε δήλωση. Έδωσε

στην Άλι το σωληνάριο με την αλοιφή για τους ερεθισμούς της πάνας, που θα έπρεπε να είχε πάει να βρει όσο εκείνη περίμενε στο μπροστινό μέρος του καταστήματος. Έστρεψε όλη του την προσοχή πάνω μου. «Θεέ μου... πόσα χρόνια πέρασαν! Πώς είσαι;»

«Καλά», κατάφερα να πω κι αναρωτήθηκα πώς στο καλό μου ήρθε αυτή η λέξη, γιατί εκείνη τη στιγμή σίγουρα δεν ένιωθα καθόλου καλά. Ένιωθα... βλεφάρισα και ξεροκατάπια. Δεν μπορούσα να το προσδιορίσω ακριβώς, μπορούσα μόνο να πω ότι ουσιαστικά ήμουν ταραγμένη, λες και ο άξονας που κρατούσε σε ισορροπία τον ασφαλή μικρόκοσμό μου είχε μετακινηθεί. «Εσύ πώς είσαι;»

Η ανησυχία που άθελά μου χρωμάτισε τη φωνή μου μάλλον δε χρειαζόταν, γιατί εκείνος χαμογέλασε στην Άλι καθώς σηκωσε την κόρη του λίγο ψηλότερα στο στήθος του και τη φίλησε στην κορυφή του κεφαλιού της.

«Αισθάνομαι τέλεια!» είπε κι έβγαλε ένα βροντερό γέλιο.

Η Άλι έκανε ένα βήμα μπροστά και γαργάλισε ανάλαφρα το ποδαράκι του παιδιού.

Το μαυρομάλλικο, γαλανομάτικο μωράκι κλότσησε τα ποδαράκια του ξανά. Το στόμα του καμπύλωσε προς τα πάνω απ' τη μια πλευρά, καθώς ήταν ολοφάνερο πως τώρα μάθαινε να ελέγχει το χαμόγελό του κι έγειρε το κεφάλι του πίσω όλο χαρά. Ξαφνικά γουργούρισε και τα μάτια του γούρλωσαν, και τινάχτηκε, σαν να είχε ξαφνιαστεί απ' τον ήχο που μόλις του είχε ξεφύγει.

Η φωνή της Άλι έγινε γλυκιά μ' έναν τρόπο που μια μητέρα χρησιμοποιεί μόνο για το παιδί της.

«Και αυτή είναι η Έλα μας... Η Έλα Ρόουζ».

Έλα Ρόουζ!

Είχαν δώσει στην κόρη τους τ' όνομα της μητέρας του Τζάρεντ: Έλεν Ρόουζ.

Κοιτώντας τους τρεις τους μαζί, τόσο ευτυχισμένους, και

βλέποντας την ολοφάνερη χαρά τους, ένιωσα τις φλέβες μου να πάλλονται δυνατά από τρυφερότητα. Όμως, όσο έντονο κι αν ήταν αυτό το συναίσθημα, δεν έφτανε να κρατήσει μακριά τη θλίψη μου, και στο μυαλό μου στριφογυρνούσαν οι ερωτήσεις που ήθελα να κάνω σχετικά με τον Χρίστοφερ.

Όμως αυτές οι ερωτήσεις ήταν επικίνδυνες. Όχι πως δεν ήθελα να μάθω. Δεν μπορούσα να μάθω...

Έτσι, άπλωσα το χέρι μου κι άφησα το μωράκι να πιάσει το δάχτυλό μου. Το κούνησα ελαφρά, κι εκείνο το γλυκό χαμόγελο εμφανίστηκε ξανά στο πρόσωπο του άντρα, προορισμένο αυτή τη φορά για μένα, καθώς η μπέμπα προσπάθησε να χώσει το δάχτυλό μου στο στόμα της.

Κυριολεκτικά έλιωσα. Ήμουν σίγουρη πως αυτό το μωρό είχε τη δύναμη, χωρίς την παραμικρή προσπάθεια, να βάλει αμέσως το βιολογικό μου ρολόι να πάρει μπρος.

«Τότε, γεια σου, Έλα Ρόουζ. Είσαι το πιο γλυκό πλασματάκι που υπάρχει». Σήκωσα τα μάτια μου προς την Άλι. «Πόσο είναι;»

«Μόλις χθες έκλεισε τους δύο μήνες», μου απάντησε. «Μοιάζει να μεγαλώνει τόσο γρήγορα... Ήδη δε θυμάμαι πώς ήταν πριν την αποκτήσουμε, πριν γίνει μέρος της ζωής μας. Είναι ένα πολύ παράρξενο συναίσθημα».

Κούνησα το κεφάλι μου σαν να μην πίστευα στα μάτια μου. «Όλο αυτό είναι τρελό». Τους κοίταξα χαρούμενη, καθώς η ταραχή μου είχε αρχίσει να υποχωρεί, λες και το να είμαι μαζί τους ήταν κάτι απόλυτα φυσιολογικό. «Εσείς οι δύο να καταλήξετε μαζί!»

Η Άλι κοκκίνισε και ο Τζάρεντ την κοίταξε λες και ήταν η άγκυρα που τον κρατούσε σ' αυτόν τον κόσμο. Μετά κοίταξε προς το μέρος μου μ' αυτό το πειραχτικό του χαμόγελο.

«Μην ξαφνιάζεσαι και τόσο, Σαμι. Αυτό το κορίτσι πάντα προοριζόταν για μένα».

Θεέ μου! Δεν ήξερα πώς η Άλι δεν είχε λιώσει ακόμη, πώς

δεν είχε γίνει μια λιμνούλα στη μέση του πατώματος. Τα λόγια του μ' έκαναν να ζαλιστώ και να χάσω το έδαφος κάτω απ' τα πόδια μου – και δεν προορίζονταν καν για μένα. Και μου ήρθε να γελάσω, γιατί πάντοτε με φώναζε Σαμ, σχεδόν σαν αστειό, για να πειράξει τον κολλητό του, τον Κρίστοφερ, που αρνιόταν να με φωνάξει μ' άλλο όνομα πέρα απ' το κανονικό μου, Σαμάνθα.

Στη στιγμή αυτό με πήγε πίσω πολλά χρόνια, και βρέθηκα εκεί να νιώθω το σπινθήρισμα απ' τη φλόγα που έλειπε τόσον καιρό απ' τη ζωή μου. Όμως, αυτού του είδους οι φλόγες με είχαν κατακάψει αφήνοντας μόνο αποκαΐδια: αυτού του είδους οι φλόγες πονούσαν· κι άφηναν σημάδια.

«Κι εσύ;» με ρώτησε η Άλι κάνοντας ένα βήμα πίσω. «Τι γυρεύεις εδώ; Μένεις κάπου κοντά;»

«Ναι, μένω με τον φίλο μου στη γειτονιά, ακριβώς πίσω από το εμπορικό κέντρο».

«Αστειεύεσαι! Κι εμείς το ίδιο!» Γέλασε με τη σύμπτωση. «Είμαστε γειτόνισσες».

Να που βρισκόμασταν όλοι εδώ, να στεκόμαστε στο ίδιο μαγαζί σ' αυτή την τεράστια πόλη, μίλια μακριά από κει όπου όλα είχαν ξεκινήσει. Μου ήρθε να κοιτάξω πίσω μου, περιμένοντας να δω τον Κρίστοφερ να έρχεται προς το μέρος μας, ένα όραμα που στάλθηκε για να με βασανίσει σ' ένα σκληρό παιχνίδι της μοίρας.

«Πώς είναι ο μικρός σου αδερφός; Έμαθα πως τα πήγαινε πολύ καλά αφότου η οικογένειά σας μετακόμισε στην άλλη άκρη της πόλης».

Πέφτοντας κατακέφαλα πάνω σε όλες αυτές τις ταραγμένες αναμνήσεις του Κρίστοφερ, οι άμυνές μου ήταν πεσμένες κι αυτή τη φορά δεν ήμουν προετοιμασμένη για τη λύπη που ξεχύθηκε μέσα μου. Προσπάθησα να κρατήσω σταθερή τη φωνή μου.

«Ο καρκίνος ήταν σε ύφεση για πέντε χρόνια, όμως πρόσφατα επανεμφανίστηκε».

Η Άλι σοβάρεψε και το στόμα της πήρε μια έκφραση ειλικρινούς συμπόνιας. «Αχ, πόσο λυπάμαι», μουρμούρισε και δε με πείραξε που το είπε. Αντίθετα, ένιωσα καλύτερα.

«Κι εγώ», συμφώνησα κουνώντας το κεφάλι μου ενώ χαμογελούσα λυπημένα. «Είναι το πιο γλυκό παιδί του κόσμου». Εντάξει, δεν ήταν και τόσο παιδί πια. Στην πραγματικότητα, ήταν σχεδόν άντρας, όμως, καθώς ήταν τόσο ευαίσθητος, δυσκολευόμουν να τον βλέπω έτσι. «Απλώς προσεύχομαι συνεχώς γι' αυτόν και περνά μαζί του όσο περισσότερο χρόνο μπορώ, για να κρατώ ψηλά το ηθικό του. Οι θεραπείες τον αποδυναμώνουν, κι έτσι τώρα τελευταία δε βγαίνει συχνά απ' το σπίτι. Εγώ δε θα μπορούσα ούτε να το φανταστώ να παρακολουθώ όλα τα μαθήματα της Δευτέρας Λυκείου απ' το ίντερνετ, όμως αυτός δεν παραπονιέται».

Ο Στιούαρτ ήταν τώρα δεκαεφτά χρόνων, ο νεότερος στην οικογένειά μας. Ο αδερφός μου ο Σιν ήταν δύο χρόνια μικρότερός μου, στην ηλικία της Άλι, και η αδερφή μου η Στέφανι ήταν δεκαεννιά. Οι γονείς μας μας έκαναν τον έναν μετά τον άλλον, λες κι ήθελαν να παίξουν κάποιο παιχνίδι με τα ονόματά μας, μιας και τα δικά τους ήταν Σάλι και Στίβεν. Όταν ήμουν μικρότερη, αυτό μ' ενοχλούσε.

Όχι πια.

Ήμασταν μια φυσιολογική, θορυβώδης οικογένεια, μέχρι που είχε αρρωστήσει ο Στιούαρτ, όταν ήταν εννιά χρόνων. Τον καιρό που γνώρισα τον Κρίστοφερ ο Στιούαρτ ήταν στα χειρότερά του. Δηλαδή, στα χειρότερά του... μέχρι τώρα.

Η Έλα άφησε μια τσιριχτή κραυγούλα και στριφογύρισε στην αγκαλιά του Τζάρεντ. Εκείνος την κούνησε μαλακά και προσπάθησε να την ησυχάσει ψιθυρίζοντας με τα χείλη του κολλημένα στο κεφάλι της.

«Νομίζω πως κάποια θα χρειαστεί γρήγορα τη μαμά της». Το απαλό γέλιο του Τζάρεντ ήταν γεμάτο στοργή. «Εκεί που είναι χορτάτη, μπορεί μέσα σε πέντε λεπτά να λιμοκτονεί».

«Α μάλιστα. Τότε να σας αφήσω να φύγετε», είπα κάπως απρόθυμα, μισώντας τον εαυτό μου γι' αυτό. «Χάρηκα που σας ξανάδα».

Η Άλι δίστασε, έριξε μια ματιά στον άντρα της και μετά γέροντας το κεφάλι με κοίταξε έντονα.

«Θα σου φαινόταν παράξενο αν... Δεν ξέρω... αν πίναμε έναν καφέ μαζί ή κάτι τέτοιο; Αν σου φαίνεται άβολο, το καταλαβαίνω απόλυτα. Αλλά πραγματικά θα ήθελα να ξαναβρεθούμε, αν συμφωνείς κι εσύ. Θα μου άρεσε να έχω μια φίλη εδώ στη γειτονιά».

Μάλλον αυτό ήταν που μου άρεσε περισσότερο στην Άλι έμπαινε κατευθείαν στο θέμα κι έλεγε αυτό που ήθελε, ήταν αυτή που μιλούσε για τον πελώριο ελέφαντα μες στο δωμάτιο που όλοι έκαναν πως δεν τον έβλεπαν. Αυτό, και το ότι ήταν ντόμπρα κι ευγενική.

Αρνήθηκα να επιτρέψω στον εαυτό μου να σκεφτεί πως το είχα δεχτεί επειδή ήταν η αδερφή του Κρίστοφερ.

«Ναι, κι εμένα θα μ' άρεσε».

«Ωραία».

Έφαξε μέσα στην τεράστια τσάντα της για το κινητό της, ενώ ο Τζάρεντ στεκόταν δίπλα της κουνώντας καθησυχαστικά την Έλα και το στόμα του έμοιαζε να έχει κολλήσει στο πλάι του κεφαλιού της έτσι που της έδινε αδιάκοπα μικρά φιλάκια.

Η Άλι έσυρε το δάχτυλό της πάνω στην οθόνη.

«Ποιο είναι το νούμερό σου;»

Της το είπα μηχανικά κι εκείνη το πέρασε στο κινητό της. Δυο δευτερόλεπτα αργότερα το δικό μου κινητό κουνούνησε – είχε έρθει ένα μήνυμα.

«Ορίστε, τώρα έχεις κι εσύ το δικό μου νούμερο».

Αυτή τη φορά η κραυγή της Έλα ήταν απαιτητική.

«Καλύτερα να πάμε σπίτι για να μπορέσω να την ταΐσω. Θα σε πάρω σύντομα».

«Θα χαρώ πολύ».

Με αγκάλιασε και μετά, καθώς ακολουθούσε τον Τζάρνεντ στην ουρά για να πληρώσουν, έριξε μια ματιά πίσω.

Εγώ πλησίασα βιαστικά ένα απ' τα ταμεία εξπρές, νιώθοντας ξαφνικά ένοχη, λες και είχα διαπράξει κάποιο θανάσιμο αμάρτημα δίνοντας το νούμερο του τηλεφώνου μου σ' ένα μέλος της οικογένειας Μουρ.

Ο Κρίστοφερ με είχε συντρίψει, είχε πληγώσει την πίστη και την εμπιστοσύνη μου. Όμως, το πιο σημαντικό ήταν πως έπρεπε να σκεφτώ και τον Μπεν. Τον Μπεν, που είχε σταθεί πλάι μου. Ήταν ο γιος του καλύτερου φίλου του πατέρα μου και κυριολεκτικά είχαμε μεγαλώσει μαζί. Οι γονείς μου με είχαν κάνει να πιστεύω πως κάποιος σαν τον Μπεν θα ήταν ο κατάλληλος άντρας για μένα, κι έτσι όπως είχε τσακίσει η καρδιά μου, δεν του πήρε πολύ για να με πείσει πως η θέση μου ήταν δίπλα του.

Πλήρωσα και βγήκα βιαστικά. Το καντό καλοκαίρι του Φοίνιξ βρισκόταν στο ζενίθ του. Η αποπνικτική ζέστη που ερχόταν πιεστική από ψηλά τύλιγε τα πάντα και πυκνά σύννεφα στον βαρύ ουρανό μαζεύονταν σιγά σιγά στις άκρες του ορίζοντα.

Τα βήματά μου αντηχούσαν στο ζεματιστό πεζοδρόμιο καθώς έμπαινα στον διάδρομο όπου ήταν το Ford Escape μου.

Ήταν αστείο, όμως αυτό ακριβώς χρειαζόμουν τώρα να κάνω.

Να το σκάσω.

Να γυρίσω πίσω τον χρόνο.

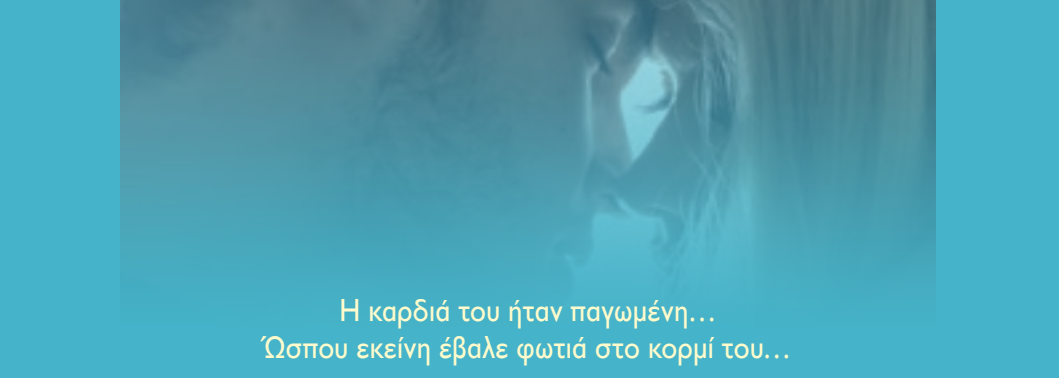
Να ξαναβρεθώ στη στιγμή που έφευγα από το μικρό ιδιωτικό σχολείο όπου είχα πιάσει δουλειά ως δασκάλα για το καλοκαιρινό πρόγραμμα κι αντί να έρθω εδώ να πάω κατευθείαν στο σπίτι που μοιραζόμουν με τον Μπεν, εκεί όπου ήμουν ασφαλής και η ανάμνηση του Κρίστοφερ ήταν θαμμένη και κρυμμένη κάτω απ' την ελπίδα πως μια μέρα τελικά θα τον ξεχνούσα οριστικά.

Κάθισα βαριά στη θέση του οδηγού και το βλέμμα μου καρφώθηκε στη μικρή οικογένεια που βγήκε βιαστικά απ' το κατάστημα.

Η καρδιά μου κλότσησε στο στήθος μου.

«Σκατά!» έβρισα κι άρπαξα το τιμόνι. «Τι πάω να κάνω;»

Το άρρωστο ήταν πως ήξερα την απάντηση σ' αυτό.

Η καρδιά του ήταν παγωμένη...
Ώσπου εκείνη έβαλε φωτιά στο κορμί του...

Ο Κρίστοφερ Μουρ έχει παραιτηθεί εδώ και χρόνια από την ιδέα της αγάπης. Η ζωή του είναι γεμάτη από πάρτι και ακόρεστο σεξ. Απολαμβάνει το παιχνίδι χωρίς συναισθηματικά μπερδέματα και έχει πείσει τους πάντες ότι αυτό του αρκεί. Εκτός από τον εαυτό του.

Η Σαμάνθα Σουλτς φαίνεται ότι έχει προχωρήσει στη ζωή της. Τελείωσε τις σπουδές της, ζει με τον φίλο της και προσπαθεί να πείσει τον εαυτό της ότι είναι ευτυχισμένη. Αλλά υπάρχει πάντα εκείνο το ατίθασο αγόρι, η πρώτη της αγάπη, που δε θα το ξεχάσει ποτέ.

Η τύχη όμως φέρνει τον Κρίστοφερ ξανά στη ζωή της. Οι αναμνήσεις και ο πόθος τούς παρασύρουν σε μια δίνη αντιφατικών συναισθημάτων: έρωτα, πάθους, ενοχών, ηδονής, φόβου... Όταν η Σαμάνθα, επηρεασμένη από το παρελθόν, αρνείται τον έρωτα του Κρίστοφερ, αρχίζουν μέσα της να ξυπνούν δυνάμεις στις οποίες δεν μπορεί να αντισταθεί, και το πάθος συγκρούεται με τη λογική. Τι θα κάνει μπροστά στο δίλημμα της έντονης ερωτικής έλξης προς τον Κρίστοφερ και αυτού που ο περίγυρός της παρουσιάζει ως λογικό; Θα καταφέρει να βιώσει την απόλυτη ελευθερία που λαχταρά;

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistolipa.gr • e-mail: info@ekdoseistolipa.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19725